

Laatste groet

Terwijl vanuit de verte de geluiden en de geuren van een kerk tot me doordringen, lees en herlees ik de woorden die ik in de afgelopen dagen op papier gezet had. Ik weet nog niet wat ik er mee ga doen.

Je was af en toe zo duizelig, zei je. En je had draaiërende sensaties, want je hanteerde een soort van medisch vocabulaire. Je tensie was goed. En je huisarts had je neurologisch gescreend. Beelden leken van achteren te komen en ik moest me vooral geen zorgen maken, want er was niets aan de hand. Jij praatte nergens anders over. Je arm tintelde. Je hand ook. Niet vervelend. Ook niet altijd trouwens.

Een onbekende stem zegt dat we jou zo zouden missen. Dat je zo betrokken was als echtgenoot en vader. Ja, denk ik, en ik vouw mijn blaadje in vieren, vervolgens nog eens dubbel en dan nog eens. Met mijn nagels maak ik de vouwen scherp en probeer uit mijn hoofd te berekenen hoeveel vierkantjes er zouden zijn wanneer ik het zo meteen weer zou gladstrijken. Ik kom er niet uit. Mijn hoofd is te vol van andere dingen.

De vakanties waren nog maar net voorbij en wij konden onze heimelijke afspraken hervatten. We dronken weer onze glazen rode wijn en onze glaasjes water, ik ontruimde mijn kofferbak om je fiets er in te kunnen leggen en jij vroeg je weer af waar ik al dat oud papier vandaan haalde. Iedere keer, die immense hoeveelheden. Ik hield je hand in de mijne, of jij de mijne in de jouwe. We fantaseerden over dagen aan het strand, over overnachtingen in kleine hotelletjes, jij vertelde me dat het licht op groen stond en wees me de weg die we honderden keren eerder gereden hadden. Om te kunnen kussen, deden we onze gordels los, we moesten ons aan elkaar kunnen vasthouden, want wanneer was het morgen? Loslaten konden we niet. Tijd bestond niet meer en ik werd jouw geweten in die donkere nachten als er niets was, alleen jij, alleen ik.

Ineens besef ik dat er zo veel kaarsen om je heen staan. Waren die er net ook al? Je baadt in licht, mijn man van de nacht. Ik wil wel naar voren lopen en mijn hand op je kist leggen. Bij je neerknielen en samenzijn in een stil gesprek.

Doe je gordels maar weer vast, zei je, we rijden door naar Parijs. Ik vond dat we naar huis moesten en je kon niet anders dan me gelijk geven. Vlug genoeg zouden we elkaar weer zien. Je fiets uit de kofferbak, weer een kus, jij nog een kilometer op de fiets, ik twintig met de auto.

En dan het bericht dat ik altijd verwachtte en waarop ik nooit voorbereid was. Je was er niet meer. Stil stond ik bij je kist, legde voorzichtig mijn hand op de jouwe. Wat was je koud en ver weg. Zacht noemde ik je naam en stiekem veegde ik een traan weg.

Hadden we maar... Had die fatale valpartij niet plaatsgevonden als we naar Parijs gereden waren? Had ik iets voor je kunnen doen? Je vrouw wilde geen sectie. Zou ze geweten hebben van je klachten? Nu weet niemand wat er met je aan de hand was. Goh, heb je het gehoord? Weet je wie er dood is?

De priester komt naar voren en vraagt of er nog iemand iets wil zeggen. Als in trance sta ik op en ga voor de microfoon staan. Ik kijk naar de kist waarin ik jouw lichaam weet. Ik ontvouw mijn blad en probeer de tekst helder te krijgen, door mijn tranen heen. Ik kijk de kerk in en zie ze zitten: je vrouw, je zoons, je dochter met haar vriend. Hij is toch wel lief voor haar. Ik weet niet of het geen blijvertje is. Ik blijf kijken naar je gezin. Was je zo betrokken? Van wie hield je meer? Van haar? Van mij? Nu zitten ze me aan te kijken, aan elkaar vragen ze wie ik ben. Ik moet iets zeggen, de stilte duurt te lang. Ik kijk weer naar je kist, voel hoe er weer nieuwe tranen komen, hoe er een snik uit mijn borst omhoog welt. Ik probeer die binnen te houden, moet hoesten, krijg een vieze neus en merk dat ik geen tissues bij me heb. Voorzichtig veeg ik met mijn mouw langs mijn ogen en neus. Wat een zootje! Wanhopig barst ik in snikken uit, de priester vraagt of ik nog iets wil zeggen en ik antwoord 'ja' en 'nee' en huil door. Dan zijn

kort verhaal – laatste groet

er armen om me heen en een stem fluistert dat alles goed is en dat ik veilig ben en dat ik gedroomd heb. Maar het zijn niet jouw armen en het is ook niet jouw stem.
Eens rijden we door naar Parijs.